

En toen Alhedar Elenna zag lachen, lachte hij ook. En zoo, zich verheugende in elkanders vreugde, togen zij naar de markt. De tocht naar de stad was vroolijk; en in hun blijdschap vond Elenna een deelgenoot in Alhedar en Alhedar in Elenna.

Hoe schitterden haar schoone oogen! wat was zij blijde en hem dankbaar! Nooit was hun de weg korter; nimmer nog leek alles hun schooner; noch was hun winst grooter.

Doch toen zij den terugweg aannamen, miste Elenna haar ring. Zij beiden zochten, tot zij hem vonden. Maar den anderen dag was de ring weer verloren, en telkens, als het geschenk van den vischer aan de hand van Elenna was ontgleden, was deze boos en onaardig.

Zoodat Alhedar zeer dikwijls voor zijn hut zat, en zwaar zuchtte van smart.

Eens op een avond, dat hij weer zeer droevig was, stond de fee wederom plotseling voor hem en zeide:

„Alhedar, ik weet, wat u zoo bedroeft. Doch ik heb u beiden willen beproeven. Door saamgenoten vreugde komt gij elkaar niet nader, daar de vreugde slechts zeldzaam is en vluchtig genoten kan worden. Ik verlaat u echter niet. Daarom geef ik u dezen gouden ring, die nog kostbaarder is, dan de vorige,

..... wilde hij haar den ring schuiven aan den kleinen vinger.

met een schoone parel erin. Die ring is het zinnebeeld der liefde, door leed gelouterd. De gouden band stelt voor de eeuwigheid; de ingesloten parel is een traan, door twee liefhebbende harten gestort over saamgeden leed.

Steek dien ring Elenna aan den vinger, en gij zult zijn kracht onder vinden.”

Daarop verdween de fee, in Alhedar's hand het kleinood achterlatende.